

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce V. U.

proti

žalovanému

Ministerstvu vnitra České republiky

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, čj. OAM-573/ZA-ZA11-ZA16-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 5. 1. 2017 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 6. 2016, dne 23. 6. 2016 poskytl správnímu orgánu údaje ke své žádosti a týž den s ním byl proveden pohovor. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem žalobcovy žádosti je obava o život kvůli dřívějšímu členství ve Straně regionů, nesouhlas se současnou politickou situací na Ukrajině a neochota nastoupit do ukrajinské armády, jakož i snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný obstaral řadu objektivních a různorodých

podkladů o situaci v zemi původu žalobce, žadatele s těmito dne 19. 9. 2016 seznámil, ten nežádal a nenavrhoval jejich doplnění. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany dle výše cit. ustanovení zákona o azylu.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce namítal porušení § 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu z průběhu řízení, namítal nedostatečné zjištění stavu věci, neprovedení potřebných důkazů a neuvedení úvah, kterými byl žalovaný veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, namítal, že splňuje podmínky § 12 a § 14a) zákona o azylu.
3. K nedostatečnému zjištění skutkového stavu žalobce sdělil, že nemůže nastoupit do bojů v ukrajinské armádě z důvodu obavy o svůj život, rovněž z důvodu svědomí, tyto obavy se vážou k nové situaci na Ukrajině a měly by být meritorně jako nová skutečnost projednány v novém řízení. K situaci, kdy trestní stíhání může být v případě nenastoupení vojenské služby relevantním pronásledováním, žalobce připomněl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008. Jedná se například o případy, kdy je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita a způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Článek 9 odst. 2 písm. e) směrnice EU č. 2004/83 podporuje rozsudek SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015, považující za akt pronásledování i trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2. Do těchto doložek o vyloučení mj. patří i páčání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN. Dle vyjádření soudu se tento článek vztahuje na všechny příslušníky ozbrojených sil, včetně podpůrného personálu a zahrnuje nejen situace, kde je již prokázáno, že válečné zločiny byly spáchány nebo by mohly spadat do pravomoci Mezinárodního trestního tribunálu, ale též na situace, kdy je vysoce pravděpodobné, že takové činy budou spáchány. Žalobce zde odkazuje na vyjádření Vysoké komisařky pro lidská práva při OSN Navi Pillay, o pravděpodobnosti toho, že situaci na Ukrajině bude řešit Mezinárodní trestní tribunál, neboť obě strany konfliktu používají těžké zbraně k útokům na civilisty, což je považováno za porušení mezinárodního práva. Toto potvrzuje i zpráva Amnesty International 2014/15 o situaci na Ukrajině, podle níž se oběma stranám konfliktu nepodařilo přijmout přiměřená opatření k ochraně civilistů a ani nic nenasvědčuje tomu, že by obě strany vážně prošetřovaly možné porušování mezinárodního humanitárního práva a válečné zločiny. V lednu a únoru 2015 bylo hlášeno několik případů použití kazetové munice, i toto je porušením mezinárodního humanitárního práva, organizace Human Rights Watch již několikrát upozornila na používání této zakázané zbraně i vládním vojskem na oblasti, kde žijí civilisté, s tím, že se může jednat o válečné zločiny. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Správní orgán podal k žalobě písemné vyjádření dne 27. 2. 2017, uvedl, že žalobcem uvedená porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu jsou

parafrázemi textu těchto ustanovení a nejsou žalobními body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., v tomto smyslu odkazuje na ustálenou judikaturu k problematice žalobního bodu, jímž je skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z níž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné.

5. Žalovaný k žalobnímu tvrzení o nových skutečnostech, neuvedených v rozhodnutí uvedl, že v tom, že žalobce nemůže nastoupit do bojů v ukrajinské armádě z důvodu obavy o svůj život a z důvodu svědomí, neshledává takové ospravedlnitelné důvody, pro které by žalobce tyto skutečnosti nemohl uvést již v řízení před správním orgánem bez vlastního zavinění, navíc se jedná o otázku, s níž se žalovaný obsahově srozumitelně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 5. K údajné zcela nové situaci na Ukrajině pak správní orgán odkazuje na zprávy ČTK ze dne 26. 9. 2016, z nichž plyne, že podle „Výnosu č. 411/2016 prezidenta Ukrajiny Petro Porošenka“ se počítá na frontě již jen s profesionálními vojáky. Žalobci přitom nebyl předán povolávací rozkaz, případné odmítnutí jeho převzetí není v zemi původu žalobce trestně a dokonce vojenská část Generální prokuratury Ukrajiny se tímto nezabývá a tyto odvedence do armády trestně nestíhá.
6. Žalobce se dlouhodobě zdržuje v ČR, konkrétně od r. 2005 až dosud. Jeho povolání ještě nelze považovat ze strany státní moci za diskriminaci či pronásledování jedince, byť by se jednalo o účast v ozbrojeném konfliktu, neboť ze strany občana se jedná o splnění státoobčanské povinnosti a nelze ani pominout možnost alternativního výkonu vojenské služby, o níž bylo na Ukrajině rozhodnuto již v r. 2014, tato je vykonávána v nemocnicích, žalobce by tak z důvodu svědomí měl možnost tuto alternativu využít. I překážku politického přesvědčení žalobce namítá až v žalobě. Správnost svého názoru žalovaný opírá o text rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, kdy v rozsudku 6 A 508/97 ze dne 16. 7. 1998 uvedl, že „povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu“.
7. S námitkou zkrácení žalobce na jeho právech z průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný nesouhlasí, neboť své rozhodnutí opírá o zjištění skutečného stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Prvotním zdrojem informací je žadatel, který musí uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých správní orgán jeho žádost posoudí. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení, pokud toto neunese, žalovaný nemá v podstatě o čem rozhodovat – zde odkaz na rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015.
8. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí, vydané ve věci, odpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), dbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil. Umožnil žadateli, aby se vyjádřil k obsahu protokolu o pohovoru, uplatnil své návrhy, správní orgán si rovněž opatřil veškeré potřebné podklady o bezpečnostní, politické situaci v zemi původu, i o stavu dodržování lidských práv a svobod. V případě žalobce žalovaný neshledal žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani ochrany doplňkové, žádost žalobce byla proto zamítnuta a žalovaný navrhuje i zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Ze správního spisu je patrné, že žalobce podal žalovanému dne 23. 6. 2016 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ruské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství, byl členem Strany regionů. Od r. 2005 je rozvedený, naposledy žil v Chersonské oblasti. Pobývá na území EU od r. 2005, naposledy přijel v r. 2014, měl dlouhodobý pobyt. Jako důvod své žádosti uvedl tlak proukrajinských politických sil v zemi původu, v okrese, kde žil, byly stále provokace. Nechce válčit proti svým kamarádům, více jak půl rodiny má v Ruské federaci. Patří do aktivních záloh, má hodnost praporčíka, několikrát ho povolávali do armády, měl se dostavit na velitelství. Nechce být zabit kvůli současné politické reprezentaci na Ukrajině, nesouhlasí s tím. Týž den pak byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že v r. 2005 odešel z Ukrajiny z důvodu špatné ekonomické situace, měl zde legální pobyt, nyní má ale 30 denní výjezdní příkaz, povolení k pobytu mu bylo zamítnuto. Před odchodem do ČR zažil na Ukrajině potyčky s radikály, v době Oranžové revoluce byly častné. Žalobce se účastnil demonstrací, agitací za stranu a jejího lídra, hodně mu vyhrožovali, psali dopisy. Jednou šel domů, 4 mladí lidé ho udeřili a kopli, utekli, když jelo auto. Ošetřila ho sousedka, která je zdravotní sestra, pár dní ho bolela hlava. Také mu hodili cihlu na auto, obrátil se jen na kamarády, policie je zkorumpovaná. Po odchodu z Ukrajiny jiné problémy neměl, jezdil na návštěvu, setkal se s kamarády, rodinou. Do strany vstoupil v r. 2003, slibovali, že se Ukrajina zvedne, přesvědčil kamarády a příbuzné, aby stranu podpořili, byl ale řadovým členem. Vedení strany ho ale zklamalo svojí neschopností, která vyústila v současnou situaci, již členem strany není. Během pobytu v ČR Ukrajinu navštěvoval několikrát do roka, na měsíc, či měsíc a půl. Naposledy byl na Ukrajině před událostmi na Majdanu. K důvodu, že nechce nastoupit do armády, žalobce uvedl, že nechce zemřít, současné vedení Ukrajiny není správné. Kdyby zem někdo napadl, šel by bojovat, ale když toto zapříčinili a nejsou schopni to ukončit, on bojovat nechce. Povolávací rozkazy mu přišly, ale nic nepodepsal a tudíž nejsou platné. Je součástí námořní pěchoty, je vycvičen k útoku, asi by nemohl zůstat stranou. Kdyby se vrátil na Ukrajinu, musí se hlásit u vojenské správy. Kdyby to neudělal, našli by si ho, a kdyby odmítl převzít povolávací rozkaz, hrozilo by mu trestní stíhání. Pro radikály je Rus vrah, mohli by ohrozit příbuzné. K současné hrozbě uvedl, že mu hrozí povolání do armády, je tam také mnoho mladých nevychovaných útočníků, kteří nevědí, co dělají. On by se bránil, ale policii nevěří, je zkorumpovaná a neschopná, stále posuzuje věci jednostranně, podle vlády. Myslí si, že by mu nepomohli, byl členem Strany regionů, která mnohé lidi zklamala. Na Ukrajině žije matka a sestra s dětmi. Nevystěhoval po obdržení výjezdního příkazu, protože nechce ohrozit příbuzné. Na zdejším území žije s přítelkyní, která je Ukrajinka a má zde trvalý pobyt.
10. Žalovaný si zaopatřil podklady, které citoval ve svém rozhodnutí na str. 3, 8 a 9, s těmito žalobce dne 19. 9. 2016 seznámil, žalobce k tomu uvedl, že jejich doplnění nenavrhuje, v závěru vyslovil žádost, aby žalovaný vzal na vědomí, že lidé, s nimiž měl v minulosti na Ukrajině konflikty, nyní slouží jako dobrovolníci, mají volný přístup ke zbraním. Při případném konfliktu mohou tyto zbraně použít, což je nyní běžné a on se obává, že by mohl být takto ohrožen.
11. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že

závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.r.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

12. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
14. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
15. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
 - a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

16. Krajský soud přezkoumal postup správního orgánu a jím vydané rozhodnutí ve věci žalobce, a to s ohledem na obsah žalobních námitek. Konstatuje, že argumentace žalovaného, pokud se týká naplnění podmínek § 12 zákona o azylu, je obsažná, žalovaný neshledal, že by žalobce uvedl jakékoliv azylově relevantní skutečnosti ohledně svého případného pronásledování v zemi původu, pokud žalobce uváděl drobné potyčky v době, kdy se účastnil demonstrací, je patrné, že jim sám nepřikládal větší závažnost či nebezpečí a ani správní orgán, ani soud je rovněž nemohl vyhodnotit jako pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť, velmi jednoduše řečeno, takovou intenzitu jím popsané výhrůžky a fyzické napadení neměly. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce se nikdy neobrátil na státní orgány o pomoc, ač mu v tom objektivně nic nebránilo. Odůvodnění žalovaného v tomto směru považuje soud za dostatečné.
17. K odůvodněným obavám z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině či pro zastávání určitých politických názorů, tedy ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pak správní orgán na str. 4 – 7 rozhodnutí popsal, proč takové důvody s ohledem na výpověď žalobce v jeho případě shledány nebyly. Jednak zdůraznil výjimečnost institutu azylu s tím, že jeho smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů, zákonem upravených, a poukázal na to, že v průběhu řízení neshledal, že by původcem žadatelových problémů byly ukrajinské státní orgány, na tyto se pak žadatel ani neobrátil. Naopak, průběžně Ukrajinu navštěvoval, přestože mu bylo známo, že se s dřívějšími rivaly může setkat a případně i dostat do konfliktu. Sám pak uvedl, že o ochranu dříve nežádal, neboť měl povolení k zdejšímu pobytu, v této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, čj. 2 Azs 137/2005, která předpokládají žádost žadatele bezprostředně poté, co k tomu má příležitost, s tím, že jakkoliv zákon o azylu neudává lhůtu, v níž je nutné po překročení hranice podat žádost, je třeba, aby k tomu došlo neprodleně po vstupu do ČR, nebránil-li tomu nějaké závažné okolnosti. Žalobce se na zdejším území nachází od r. 2005, svoji žádost podal až v r. 2016, z uvedené skutečnosti považuje správní orgán za zcela zřejmé, že žalobce nepovažoval své problémy za projev pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neměl jakoukoliv potřebu žádat ČR o mezinárodní ochranu. Toto učinil až ve chvíli, kdy mu nebylo prodlouženo povolení k pobytu a správní orgán tento krok hodnotí jako snahu o legalizaci dalšího pobytu na zdejším území. Krajský soud pak dodává po přezkoumání všech okolností případu žalobce, že závěr správního orgánu považuje v tomto smyslu za logický a správný. V dalším napadené rozhodnutí připomíná, že správní orgán zvažoval i skutečnost sdělené žalobcovy ruské národnosti, v této souvislosti citoval z Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 3. března 2016, která mj. informuje o tom, že ukrajinská vláda přijala akční plán Národní strategie pro lidská práva, která byla schválena prezidentem 25. 8. 2015. Na základě tohoto i dalších podkladů pak žalovaný nedospěl k závěru, že by se ukrajinské státní orgány dopouštěly diskriminace ruské menšiny či její perzekuce, s tím, že pokud by mu v případě návratu byla upírána základní práva či svobody nestátními soukromými subjekty či jedinci, má možnost se obrátit na státní orgány o pomoc. V dalším pak žalovaný pojednal rozsáhle o povolání k výkonu vojenské služby, konstatoval obsáhle judikovanou skutečnost, že vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, kterou uznává i Úmluva o

právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy, nemůže se tak jednat o jednání, označitelné za pronásledování. Konstatuje v tomto směru i další mezinárodní materiály a dále rozhodnutí NSS ze dne 22. 12. 2004, čj. 7 Azs 321/2004 – zde soud připomíná, že Nejvyšší správní soud se po dobu trvání konfliktu na Ukrajině obdobnými námitkami zabýval opakovaně, např. ve svých rozhodnutích ze dne 23. 4. 2015 (3 Azs 28/2015), ze dne 15. 1. 2015 (7 Azs 265/2014), ze dne 25. 3. 2015 (3 Azs 259/2014) a mnoha dalších, v nichž popsal vývoj tamní situace i námitky žadatelů, kteří uváděli, obdobně jako žalobce, svoji nechuť účastnit se vojenské povinnosti a vyargumentoval tuto situaci jako azylově nerelevantní. Konečně, žalovaný v rozhodnutí odkazuje i na informaci MZV ČR z 9. 10. 2015, která se zabývá podmínkami výkonu vojenské služby na Ukrajině a uzavírá, že pokud žalobce nepřevzal žádný povolávací rozkaz, žádný bezprostřední postih mu tak nehrozí. Žalovaný rovněž provedl rozbor zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině ve dvou východních oblastech a konstatoval, že v Chersonské oblasti, z níž žalobce pochází, taková situace nepanuje, je zcela stabilní. Žalovaný považuje jednání žalobce za účelové, se snahou legalizace zdejšího pobytu, soud pak dodává, že s uvedeným závěrem žalovaného souhlasí.

18. Vzhledem k žalobcem uvedeným skutečnostem z průběhu správního řízení, i z žaloby samé je patrné, že nesplňuje podmínky § 13 či § 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora, neboť nesdělil, že by v ČR pobývala spřízněná osoba, která by byla žadatelem o mezinárodní ochranu.
19. Soud uvádí, že žalobce nežádal o humanitární azyl, nicméně žalovaný se zabýval jak zdravotním stavem žadatele, tak i jeho sociálně ekonomickou situací, podmínky zvláštního zřetele hodné v uvedeném smyslu nezjistil, ani žaloba tento závěr neatakovala. Soud tak pouze konstatuje, že z průběhu správního řízení nezjistil zneužití správního uvážení žalovaným co do rozsahu či obsahu závěru o nenaplnění podmínek ust. § 14 zákona o azylu v případě žalobce.
20. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatuje, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žalobce znamenal nebezpečí z mezinárodně uznávaného důvodu, upraveného § 14a zákona o azylu. Na str. 8 – 10 pak žalovaný vypořádal jednotlivé aspekty tohoto ustanovení, tedy, zabýval se tím, zda žalobce pro případ návratu do země původu není azylově relevantně ohrožen nebezpečím mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, poukázal v uvedeném smyslu jak na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, tak i Úmluvu proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a připomněl, že rozsudky Evropského soudu pro lidská práva pouhou možností špatného zacházení samu o sobě za následek porušení čl. 3 posledně cit. úmluvy nepovažují. Taková jednání musí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, v případě žalobce shledán nebyl, neboť se jedná o hypotetickou situaci, která vůbec nastat nemusí či může nastat pouze s přidružením jiných okolností nebo skutečností, které nelze předjímat. Na str. 9 pak žalovaný vypořádal i žalobcem uváděné obavy z napadení jeho dřívějšími rivaly, soud k uvedenému doplňuje, že tyto obavy jsou rovněž pouze hypotetické, neboť, jak uváděno výše, žalobce se opakovaně do vlasti vracel v minulých letech a žádné útoky nezaznamenal. K žalobcem namítaným skutečnostem v žalobě soud zdůrazňuje, že správní orgán na uvedené straně rozhodnutí, třetí odstavec, adekvátně uvedl, že z jeho výpovědi, ani ze shromážděných podkladů

nevyplynulo v průběhu řízení nic, z čeho by bylo možné učinit závěr, že právě v jeho případě by výkon vojenské služby představoval vážnou újmu a soud s tímto závěrem souhlasí a současně tím i odpovídá na žalobní námitky, které v tomto směru považuje rovněž za zcela hypotetické. Žalovaný neopomněl ani zjišťovat, zda navráťivším se žadatelům o azyl v zahraničí nehrozí na Ukrajině postihy či diskriminace a uvedl, že na základě aktuálních informačních pramenů tomu tak skutečně není. K situaci na Ukrajině pak uvedl, že, jak již uvedeno i výše, v oblasti, kde žalobce má zázemí, panuje vcelku stabilita a žalobce zde rozhodně není ohrožen azylově relevantní újmou.

21. Po přezkoumání věci pak soud dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky azylu ani doplňkové ochrany, jak je koncipuje česká právní úprava v návaznosti na mezinárodní a evropské právo, správní orgán neučinil žádnou podstatnější vadu řízení a soud tak zamítl žalobu jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

22. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. května 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně